

Publicerad 2006-11-26 23:27 av Malina

Få mig förstå varför jag skrev denna vilseledande text.

Det var en lång natt.

Så, Jag hoppasdes att du kunde berätta vad som hände den där kvällen. Kvällen du ringde mig, det var sent, aldeles för sent. Men jag släppte in dig. Hunden skällde och Mamma blev sur. Men dina tårar var äkta... och mamma slutade klaga. Du bara satt där. Låtsades som ingenting hänt. Kramade mig hårt. Det gjorde nästan ont. Jag kammade ditt hår med fingrarna. Jag hade inget att säga. Jag var lika förstummad som du var tyst. I min famn satt du, sa inte ett knyst. Du snörvlade dig i min arm. När du var klar var den helt varm. Men jag sa ingenting. Du la dig ner i min famn, och dina tårar dom bara rann. Jag kunde inte säga mycket. Du ville antagligen inte det. Jag såg det på dig. Du tittade rakt ut i intet. Drömde dig bort eller bara stirrade, Jag vet inte, men din blick var så tom, så oförstående och kall. Jag ville säga något, men jag kunde inte ens gissa mig till vad du ville höra. Du som alltid ler. Denna galna flicka med det största leendet gud har skådat och aldrig lät det sig översköljas av världens dumheter. Förän nu. Du ändrade hela min syn för dig. Du öppnade en förbjuden port. Du var den sista jag hade förväntat mig se utanför min dörr. Jag önskar jag visste och jag önskar jag hade kunnat sett. Jag önskar jag hade kunnat rädda dig från det hemska som du antagligen har utsatts för. Jag önskar jag hade fler öron som skulle få mig att förstå. Jag trodde du var flickan utan svagpunkter. Men förlåt mig. Allt Jag anat var bara fel. Fel. Fel. Fel. Nu ligger du här, med huvudet i min famn, helt tyst är det. Dina tunga andningar, och jag gör allt för att mina andningar ska vara så tysta som möjligt. För jag vill inte missa, om du skulle vilja säga något, men sedan tveka. Så vill jag vara den som lyssnar. Som får dig att berätta. För jag vill visa att jag bryr mig på bästa sätt. jag kommer vänta. Så länge som möjligt. För att få dig att öppna upp dig för mig. Dina tårar kanske släpps från din tunga själ. Bit för Bit. Men dom trycks i mitt ben och gör mig tyngre. Tyngre av väntan och förväntan. Jag väntar på att du ska berätta för mig vad som hänt. Och inte bara tro att jag kommer stå ut med allt. För jag förväntar mig att du någongång kan berätta för mig vad som hänt. Så jag slipper tänka på det på ett oroande sätt. jag bryr mig med hela mitt hjärta. Men mitt hjärta klarar inte av all börda. Jag hoppas att tiden kommer, då du förstår. Allt är inte bara om dig, du måste berätta för mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Malina med Poeter.se id #7720 innehar upphovsrätten